

Chrönika MMXVIII

Ja, broder Ålderman, åter står jag här. Och åter undrar jag vad som komma ur detta skall.

Först hälsar jag alla systrar, bröder, gäster och de som ev. bekänner sig till nåt annat, välkomna till årets stora begivenhet. Min uppgift, framförallt för er som är nya, är att berätta vad som i gillet tilldragit sig haver... precis det som ålderman frågade mig nyss. Svaret på den frågan känns, detta för min del sjätte året, en aning tjatigt. Vilket jag också sagt tidigare.

Hur gör man då för att förnya sig? Mitt försök till förnyande landade i att jag frågade min goda vän vice övermarskalken om hon hade några idéer. Hon ställde glatt upp, men efter ett tag insåg jag att... Vi kan väl säga som så att hon jobbade hårt på att jag inte ska vara chrönikör nästa år, kanske inte ens medlem i gillet. Men att stävja vice övermarskalken är inte lätt, så det slinker nog in några, dock väl censurerade, inlägg lite längre fram.

Även detta år är adeldrickningen det jag ska berätta om först. Fjorårets variant innehöll lite färre deltagare och lite färre recepiender. Tyvärr innehöll den däremot många parentationer. Den trenden är ingen intresserad av och i år har vi åter ett stort gäng nya medlemmar, som glatt fäster sina duvor lite bättre och undrar vad som ska hända nu. Ni ska lyssna på miiiiig, hur länge som helst.

I år kommer jag att hoppa lite hit och dit mellan olika år och de blir en enda röra. Den som hänger med bäst får ett pris i natt innan taxin går hem.

Både i kyrkan och här på Glimmingehus ser ni rådsgemåler och råd med gäster tåga in hur tjusigt som helst. Detta föregås av en samling i församlingshemmet där **vuxna, kloka** människor ska forma detta

tåg och stå i rätt ordning. Vi ska också sitta på rätt ställe både i kyrkan och här uppe i borgen. Man skulle kunna tro att det är en lätt uppgift, när **vuxna, kloka** människor ska följa givna order. Här tänkte jag göra en konstpaus för begrundan och egen fantasi... Men det blir ju bra till sist. Alla fick en sittplats, kanske inte på rätt ställe, men ändå.

Fem stycken 25:or och en 50-åring fick sina utsmyckningar i kyrkan. Jag älskar den ceremonin. Även om man inte är jätteaktiv så kommer man gärna den gången och får sitt tecken och alla ser stolta ut. Vissa år är man

gladare än annars. Det visar att vårt gille är speciellt för oss och att vi är gillet trogna. Jag kan då samtidigt komma med en liten lärdom som många undrar över. Den duvan ni fick när ni gick med, den ska ni alltid ha på adeldrickningen även om ni får en större 25-års-fågel. Den ena är medlemstecknet, den andra är en utmärkelse. Alltså har man båda. Detsamma gäller 50-årsbandet givetvis. Och när jag nu tittar igenom bilderna från i fjor ser jag att detta var

information av nöden påkallad... Sitter det nu nån och skäms, så behövs inte det. Ni visste ju inte bättre, men den som gör fel nästa år...

Ceremonin här uppe i borgen gick så snabbt att plötsligt var det min tur. Jag som brukar vara så förberedd, tycker jag själv. Minst tre personer var mig behjälplig i att visa bilderna. Nu ser jag inte hur många det är, men det verkar funka.

Vädret är också ett favoritsamtalsämne i Sverige. I fjor var det sådär. Blåsig, men med

lite sol. En regnskur välkomnade oss till Löderup och sen blev det nåtsånär vackert.

Alltså en vanlig svensk sommardag. Det har funnits gånger med mycket sol och gånger med mycket regn.

Jag måste säga att helt

allmänt har alla medlemmar blivit mycket bättre på att dansa. Alla håller igång på ett härligt sätt och numer skulle vi kunna hålla på längre än till kl 2. I fjor var det dessutom födelsedagskalas för två halvgamla medlemmar vid kvart över 2. Detta kalas samlade ett rejält antal tårtsugna gäster som gladeligen väckte alla som redan gått och lagt sig. Därefter trängde vi ihop minst trettio personer i ett litet rum och hade det riktigt mysigt. Jag tror inte ens att födelsedagsbröderna kände alla som kom. Men så hade det också utgått ett allmänt påbud. Så ni som missade det – det gäller att stanna till slutet.

Varje år har jag nämnt att Adeldrickningshelgen varar i fyra dagar för oss som är helengagerade. Så det ska jag inte göra i år. Men det är en viktig helg och Gärdemannen sa häromdagen precis det som vi alla känner – vi delar in sommaren i före och efter adeldrickningen. Dessutom vet vi alltid vilken dag det är så det är lätt att planera in. Lördagen närmast den 10:e, om någon skulle missat det.

Förra året lyckades vi också fånga nästan hela rådet på en

väldigt vacker bild. En del av oss jobbar otroligt mycket med gillet och en av dessa är

givetvis vår ålderman, som faktiskt firar 10 år på tronen. Han är tvingad att vara med på alla fester, hålla koll på vad som händer i andra gillen, besöka flera andra gillen, skriva parentationer över alla som avlidit under året och så vidare och så vidare. Så tack Stefan för ditt gedigna jobb. Det finns en handfull till som gör mer än alla andra, men det är farligt att börja nämna namn. För många av oss är gillet en naturligt del. Som rådsmedlem behöver jag inte hjälpa till med själva dragningen, dvs bära stolar och annat, men jag skulle inte komma på tanken att inte vara på Glimmingehus kl 9 fredagen före adeldrickningen. Det hör liksom till. Och många andra tänker som jag. Vi är en helhet och alla hjälps åt.

Det är också otroligt att vi i vårt 70-åriga gille endast haft fyra åldermän. Curt Wallin som startade alltihop var ålderman i 30 år. Därefter kom Carl Lindholm, Peter Stenkula och nu Stefan. Om jag hade gått med i gillet endast ett år tidigare hade jag, trots min ringa ålder, fått vara med om alla fyra. Tyvärr slutade Curt Wallin lite för tidigt för det. När Stefan blev ålderman fångades de tre senaste åldermännen på samma bild tillsammans med

tre oldfruar. Den täcker alltså 40 år till.

Vår förre ålderman

Broder Peter avled i våras efter en lång tids sjukdom. Hans livsglädje, envishet och kärlek till vårt gille gjorde att han, trots sjukdom, besökte vårt gille så ofta han kunde. Han var en stor källa till kunskap och lämnar ett stort tomrum efter sig. Men han har, i likhet med flera andra, tre generationer medlemmar i familjen. Så går livet och gillet vidare. Självt har jag farföräldrar och föräldrar som varit medlemmar och gillestråden är ganska vacker.

I fjor var första gången vi provade att ha papegoyeskjutningen på hösten. Den har alltid

varit i slutet av maj förut, men den tiden är väldigt hektisk för de flesta, så nu chansade vi och flyttade tillställningen.

Papegoyskjutningen var förr den näst viktigaste sammankomsten där papegoyekungen utsågs och sedermera också en majdrottning. Givetvis gör vi detta fortfarande, men vi misstänker att inte alla medlemmar inser hur viktigt det är.

Kungaparet har ett helt år där de får speciella privilegier såsom att kunna bötfälla ålderman vid en ev. förseelse. De får också vara med på alla rådsmöten och uttrycka sina åsikter, fast bötfällandet är roligast. Kungaparet får gå med i processionen i kyrkan och på Glimmingehus och som regent får man också ta emot folkets jubel och underdånighet. Man

ska helst ha någon form av hatt eller nåt på

huvudet i alla fall . Det har funnits många kreationer. I fjor hade vi också anlitat, den nu kända, Håcan med c Nilsson. Han var konferencier under hela skjutningen med mer eller mindre konstiga frågor. Det blev väldigt

uppskattat och ett inslag jag hoppas vi behåller. Kungapar blev Ellen och Lars.

I november är det gås och varje år har jag framhävt de kulinariska begivenheterna på denna fest, så det ska jag inte göra i år. Jag säger bara – kom! Sist i december är det julbön, i år i Simris. Det kom mycket folk och det är alltid gemytligt så där intill jul. Vissa fick som vanligt sitta i tornet .

På Gillesstämman väljer vi ålderman, råd och tittar närmare på ekonomin, som vi snart kommer att höra. I mars har vi Slå katten ur tunnan, som jag verkligen tycker att ni med

barn borde prova på. Förr klädde man också ut sig. Gillesaftonen har numera bytt plats

med papegoyan, så den återfinns på våren. Utfärden gick till Backåkra och Dag Hammarskjöld och var välbesökt. Sist på våren är vår Brödra och systerskjutning. Ja, det blev kort och gott, men den pinsamma orsaken är mest att jag varit förhindrad att bevista alla dessa vårliga begivenheter.

Ett år berättade jag om knutarna, ett annat historien om vårt eget gille. Nu tänkte jag berätta sånt som inte är det viktigaste, men lite trevligt.

När jag nu valt bort de bilder som vice övermarskalken föreslog, så kan jag visa några andra.

Genom åren har adeldrickningen inte ändrat sig så mycket. Vi känner igen oss. Men det finns vissa saker som man kan peka lite på. Förr satt vi på borggården och drack kaffe. DET var bra!! Det var inte bra att baren fanns i bilen.

Jag minns hur det var att vara recepiend. Jag var inte så sur faktiskt, men jag gick med för att få det gjort. Men det har jag aldrig ångrat.

Jag var lyckligt lottad som föddes rakt in i gillet och kände alla gubbar och tanter, ja, jag var ju bara barnet, och på min första adeldrickning, där jag var klart yngst, blev jag väldeligen

omhuldad. Alla ville gratulera Lillan till ett bra val. Att gå med alltså. Jag, som varit väldigt tveksam stormtrivdes. Sen dess har jag bara missat en adeldrickning – och till vilken nytta

då? Det var ju helt onödigt. Det finns ju faktiskt de som varit med alla gånger sen de gick med. 40 i år har han berättat flera gånger, och fler med honom, som inte

poängterar det på samma vis.

Jag minns

Mälarhusen där orkestern spelade på såg och Poul Wendelboe höll bejublade danska tal och ropade Härliga tider och alla svarade samma sak.

Finn är vår nya

Ålborgspecialare. Jag minns hur vi gick på stranden för att alla borden måste tas bort före dansen i den lilla lokalen.

Jag minns bytet till Gislövs Stjärna och att alla kom med

domedagsprofetior. Det kan aldrig bli bra. Jag minns när det kryllade av recepiender. Jag minns krutröken.

Jag minns bråken när vi yngre tyckte att man inte skulle röka inomhus på

festerna. Idag känns det som en märklig fråga.

Jag minns när damerna klädde upp sig i häradsdräkt till

papegoyskjutningarna. Dock inte jag, men bilden blev så populär sist att jag visar min första vinst igen.

Favorit i repris. Om ni inte ser ordentligt så är det dödsskallar på shortsens. Och vi var jättemånga.

Det som gör mig mest ödmjuk inför tidens gång är att detta är en del av **mina** minnen

från 40 år i gillet och frågar du t.ex. vår särskilde ledamot Einar så kan han berätta helt andra saker, dessutom på ett mycket bättre sätt, och för honom är det gillet historia. Han var med i Slottshallen i Smedstorp, han var med om andra gubbar i rådet, han var med om andra skandalomsusade händelser. Han har varit med hela vägen. Kanske dags för några russin från gillet? Någon annan har en annan Gillets historia. Och allas minnen är levande. Vi kommer och går, men gillet består. Består av allas minnen och vi beträder samma mark, har samma ceremonier och får ett tag vara en liten kugge i gillet.

Och nu, innan någon slänger ut mig, avgår jag självmant från denna pulpet, tillbaka till min stol och hoppas på att den anda av fred och endräkt, som råder över hela salen, fortsätter att vara dominerande långt ut i julnatten och även därefter.

Margareta Svensson 2018-07-07

Chrönikör